Un joc periculos

Un joc periculos

Minunat era cerul albastru şi nisipul lucitor! Era o după-masă liniştită şi frumoasă de duminică. Marea din faţa ţărmului Borkum, care de obicei era furioasă, era liniştită ca în somn. Refluxul potolise valurile agitate, împingându-le departe în larg. Dea lungul coastei nisipoase Borkum se apropiau trei băieţi sprinteni şi bine dispuşi. Râdeau şi săreau zburdalnici. Se îndreptau spre un pod de nisip masiv şi neted. Năvăliră asupra configuraţiei, care de departe părea un şarpe uriaş, spălat de valuri, şi îşi făcură de lucru acolo. Era lanţul greu şi gros cu care era ancorat cablul transatlantic. El înainta prin mare până aici în faţa Borkumului. Numai în perioada refluxului, când masele de apă se retrăgeau mult, lanţul era vizibil. Alge cafenii şi iarbă de mare de culoare verde deschis atârnau de puternicele verigi forjate ale lanţului. Uwe, unul din cei trei băieţi, încercă să ridice puţin lanţul. Cu muşchii încordaţi reuşi să ridice aproape o jumătate de metru lanţul, care căzu apoi plesnind în nisipul umed. Ceilalţi doi încercară acelaşi joc.

După aceea urmă un alt joc la rând. Propunerea a fost ca lanţul să fie ridicat cu un singur picior, pe care îl băgau într-o verigă a lanţului, încercarea a reuşit, însă, când ridicau piciorul şi lanţul puţin deasupra pământului, celălalt picior se afunda tot mai adânc în terenul ud şi lipsit de stabilitate. Dar ce se întâmplă? Uwe, cel mai puternic dintre ei, se îndoi dintr-o dată şi căzu pe spate, în timp ce încerca să se sprijine cu ambele mâini şi să se ridice, ceilalţi doi izbucniră în râs arătând cu mâna spre fundul pantalonilor uzi ai lui Uwe. Curând însă observară ce se întâmplase de fapt. Piciorul lui Uwe rămase prins într-unul din inelele lanţului. Jens şi Heiner îi strigară râzând şi glumind: „Acum eşti prins, ai căzut în cursă. Acum te vei îneca!", după care porniră să-l ajute pe prietenul lor. Uwe însuşi se trăgea şi se smucea din toate puterile, în timp ce prietenii încercau să-i desfacă cizma şi să-l descalţe. Dar în zadar! Piciorul se umflase deja foarte tare, începea deja să se întunece! In acest timp, la început abia perceptibil, apoi tot mai tare, auziră un urlet înspăimântător. Marea! Venea fluxul! Cu frica morţii se trudeau, se smuceau şi trăgeau. Picături de sudoare se prelingeau pe obrajii lor înfierbântaţi şi disperaţi. Uwe gemea şi ţipa. Marea însă se întorcea nestăvilită. Curând se aflară toţi sub apă până la coapse şi fiecare minut, fiecare val nou făcea ca cei trei băieţi să se afunde mai adânc. Nu mai exista nici o soluţie; cei doi se luptară cu ultimele sforţări să ajungă la uscat. Pe prietenul lor nefericit, care stătea prins în lanţ, îl acoperită valurile şi noaptea veşnică”. Jocul, care la început a părut inofensiv, a devenit experienţă amară.

Tot astfel, cine nu-L cunoaşte pe Isus ca pe Domnul şi Mântuitorul său personal, este prins într-un lanţ greu, un lanţ care nu-i dă drumul, ci îl ţine strâns cu o putere irezistibilă, de fier: lanţul păcatului şi al vinei. A început poate aparent inofensiv, dar apoi a trebuit să constaţi: nu mă mai pot elibera! Astfel, într-o zi te va lovi fluxul unei judecăţi teribile, însă drepte. Dar am un cuvânt pentru tine, o veste bună. Ea spune că „Domnul izbăveşte pe prinşii de război" (Psalmul 146.7). „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8.36). Mai vrei atunci să trăieşti cuprins în lanţuri?